

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За църковни учреждения, др. за година 130 месеца 80 лева (п. а 50 лева (също); само годишен външни вестникъ—100 лв., което се отнася към списание за религия, философия, наука и изкуство.

II. За всички абонатици, учители, частни лица и латими на два пъти); за единин път; за 3 месеца жбина (абонаментът е също 250 лева. III. Само „Църковенъ духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася към списание за религия, философия, наука и изкуство.

Непомъстени ръкописи не се връщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Св. Синодъ. Обявления, само предплатни, се печататъ на последните страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпись и за всяка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращатъ направо във Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агенциите — последните получаватъ 30% отстъпка.

БРЖАНИЕ:

1. Ректоръ на Университета за 1940—1941 уч. година.—Д. Тръжбенъ.
2. Тръжбенъ.
3. Поло.
4. Дян.
5. Гибелно отклонение.
6. Изъ духовната съкровищница на Църквата.
7. Бележки и отзиви.
8. Книги.
9. Писма и дописки.
10. Официаленъ отдѣлъ.
11. Седниченъ прегледъ на събитията.
12. Църковна и обществена лѣтописъ: I. У насъ; II. Въ чужбина.
13. Обявления.

Ректоръ на Университета за 1940—1941 уч. година.

На 8. VI., деня на св. великомъжченикъ Георги Софийски, преподавателитъ въ единствения нашъ държавенъ Университетъ избраха за ректоръ презъ учебната 1940—1941 година редовния професоръ при Богословския факултетъ Негово Високоблагоговъинство протопрезвитеръ д-ръ Стефанъ Цанковъ. За пръвъ път презъ своето полувъковно съществуване Софийскиятъ държавенъ университетъ „Св. Климентъ Охридски“ ще бъде възглавяванъ отъ професоръ богословъ и то расоносецъ.

Този изборъ е знаменателенъ. Той сведочи, че върховниците на вглъжено знание и проникновена мисъль у насъ — преподавателитъ въ Университета — носятъ въ душите си духа на св. Клиmenta Охридски, тачать религиозните светини на народа, признаватъ, че религиозното научно знание е истинско научно знание, че то привежда къмъ единство всички останали положителни науки и ги облъхва съ човѣчностъ, добро и красота, показватъ, че Богословскиятъ факултетъ е равноправенъ и равноцененъ на другите факултети при Университета. Този фактъ трѣбва да радва всички православни българи. Той е неоспоримъ успѣхъ и за Богословския факултетъ и за

о. протопрезвитера Стефана Цанковъ, и оправдава гордостъ за Българската православна църква.

Неуморниятъ трудъ на преподавателитъ въ Богословския факултетъ — въ продължение на 17 години — разсъя тежка мъгла, забулила не малко съзнания, смекчи остри злоба, овладѣла не малко воли, спечели много сърдца за Христа и за Църквата му.

Преди не много десетилѣтия расоносецъ не можеше да мине спокойно по улиците; срѣщанъ бѣ и изпращанъ нерѣдко съ нескрита похула. И млади и стари сѣмѣтаха, че расото забулва невежество и скѫдоумие, че богословската наука е ненаучна и пакостна за преуспѣването на личността и на обществото, че Църквата е носителка на заблуди и гасителка на всѣка свѣтлинка. Постепенно, следъ много скрѣбни изпитни, чрезъ истината, правдата и любовта, сърдца и умове бѣха спечелени за Църквата и за богословското знание.

Черното расо, гледано по-рано съ присмѣхъ, бѣ прието съ подходна почтъ, презъ 1923 година, въ разсадника на висша наука. И не малцина, чужди даже на Църквата, постепенно се убедиха, че подъ това расо има мѫдростъ, истинско знание, научна похватностъ, обективно проникване въ грижливо пазени отъ вѣковетъ тайни. И не само това. Всички почувствуваха ободряващия полъхъ на живата Христова истина, чужда на смразяваша душата хюлактика и необходима за всѣкиго, за да смогва да гради въ себе си човѣка, истинския човѣкъ-богоносецъ. Убеждаващъ доказъ за правотата на тѣзи мисли сѫ думитъ, казани отъ професоръ-филологъ следъ избора на ректоръ за Университета: „Презъ настѫпващата учебна година ще бѫдемъ подъ особена благодатна закрила“.

Първенцитъ въ областта на мисълта и на знанието избраха на 8 юни 1940 год. първенеца между бѣлото духовенство, първия презвитеръ, редовния професоръ и титуляръ на катедрата по Църковно право (съ устройство и управление на Българската православна църква и съ българско брачно право) о. протопрезвитера д-ръ Стефанъ Цанковъ за върховникъ на единствения държавенъ Университетъ. Тѣ показаха, че този Университетъ върви и ще върви неотклонно по стѣжките на своя патронъ, покровителъ и небесенъ ръководителъ св. Климентъ Охридски.

Професоръ протопрезвитеръ д-ръ Стефанъ Цанковъ е роденъ на 4/17 юлий 1881 година въ гр. Горна-Орѣховица. Завършилъ е Богословското училище въ Самоковъ презъ 1899 година, Богословскиятъ факултетъ въ Черновицъ презъ 1905 година, Юридическиятъ факултетъ въ Цюрихъ презъ 1918 година. Докторъ по богословие е на Черновицкия университетъ, докторъ по право е на Цюрихския университетъ и почетенъ докторъ (*honoris causa*) по богословие е на Атинския университетъ (презъ 1936 г.), на Оксфордския университетъ (презъ 1937 г.), на Берлинския университетъ (презъ 1940 г.). Действителенъ членъ е на Българската академия на науките отъ 1931 година. Международенъ секретаръ за православния изтокъ е на Всесвѣтския съюзъ за международно приятелство чрезъ църквищъ отъ 1935 година. Членъ е на Управителнитѣ тѣла на Международната християнска организация за практическо (социално-етическо) християнство и на международната християнска организация за единство на църквищъ. Ржкоположенъ е за дяконъ и свещеникъ презъ 1908 година. Възведенъ е въ протопрезвитерски чинъ презъ 1920 година. Предстоятель е на храма-паметникъ „Св. Александъръ Невски“ въ София отъ 1926 година. Написалъ е много научни трудове на български и немски езици и е помѣстъ много научни статии въ български и чужди списания. Таченъ е въ всички срѣди — и духовни и свѣтски — като човѣкъ и като учень богословъ.

Вѣрваме и се надяваме, че ржководниците на нашата Църква ще подкрепятъ бащински още по-осезателно Богословскиятъ факултетъ, неговищъ преподаватели и студенти, за да преbjде той винаги несъкрушима скала на православна истина и църковна правда.

Д.

Тржбата на Гедеона.

„Израилевитъ синове почнаха пакъ да вършатъ зло предъ очитъ на Господа, и Господъ ги предаде въ ржцетъ на мадиамци за седемъ години. Тежка бѣше ржката на мадиамци надъ Израиля, и Израилевитъ синове поради мадиамци си правѣха убѣжища въ пещери и укрепления въ планини. Колчемъ Израиль посѣе, дойдатъ мадиамци и амаликитци и жителитъ отъ изтокъ и нападатъ на него; и стоятъ у тѣхъ на шатри, и изтрѣбватъ земнитъ плодове дори до Газа, и не оставятъ за прехрана Израилю ни овца, ни волъ, ни оселъ“. . . „И твѣрде обеднѣ Израиль отъ мадиамци, и викнаха синоветъ Израилеви къмъ Господа“...

„Тогава дойде Ангелъ Господенъ и седна въ Офра подъ джба, който бѣше на Иоаса, потомъкъ Авиезеровъ; синъ му Гедеонъ млатѣше жито въ жлеба, за да се скрие отъ мадиамци. И яви му се Ангелъ Господенъ и му рече: съ тебе е Господъ, силний мжко!“...

„И духъ Господенъ обзе Гедеона; той затржби съ тржба, и племето Авиезерово се събра да върви по-дире му!“ (Сждии, 6,1—4, 6; 11—12, 34).

Всѣка отъ воюващи днесъ страни смѣта себе си за племе Авиезерово, което се е откликнало на тржбата на Гедеона и е взело оржжие, за да защити поруганата Божия правда. Защото главниятъ мотивъ, за да затржби тржбата на Гедеона, е билъ именно този, че Божията правда била погазена.

Много бойни тржби тржбятъ днесъ въ свѣта. Но сж ли тѣ тржби на Гедеона, призоваващи къмъ борба съ злите сили въ името на истината и любовта, въ името на Бога, или сж тржби на нѣкой другъ, който зове народитъ въ името на силата и грубия националенъ егоизъмъ?

Трудно е да отсѫдимъ. Но интересни разисквания по този въпросъ ставатъ срѣдъ християнските кржгове въ воюващи страни. Напоследъкъ въ английския и американски християнски печатъ, напр., се поставя въпросътъ, дали тази война, която съюзниците водятъ, е наистина, както официалниятъ курсъ гласи, война за запазване на най-висшето достояние на човѣчеството, запазване на християнската цивилизация и нейнитѣ най-велики плодове — свободата на съвѣстта, политическата свобода и независимостъ на народитъ и свободата на човѣшката личностъ, или задъ това се крие имперализъмъ и грубъ инстинктъ за национално самозапазване?

Въ една своя брошура, озаглавена „Морални въпроси около войната“, предстоятель на Лондонската катедрала „Св. Павелъ“, *В. Р. Матюсъ*, пише:

„Би било глупаво и нечестично да се отрича, че самозапазването е единъ отъ мотивитъ, поради които Британската империя воюва“. . . Но „нѣкои идеалисти и дори нѣкои християни смѣтатъ, че самозапазването не е уважителенъ мотивъ и дори подчертаватъ, че той е немораленъ. Нищо по-погрѣшно отъ това. Самозапазването е дългъ за личността, макаръ че този дългъ би могълъ да биде, разбира се, пренебрегнатъ когато се касае за по-високъ дългъ. Инстинкътъ за запазване на нашето собствено съществуване е единъ отъ най-основнитѣ и, може би, най-дълбоко корененитѣ отъ всички инстинкти“. Сжщото се отнася и до държавата. Разорението на Британската империя би било нещастие отъ гледище на всѣки свободенъ народъ, отъ Съединенитѣ Шати до Финландия. „Въ очитъ на свѣта ние отстояваме личната свобода и мирния прогреъ“. Макаръ да не сме напълно християни, ние брамимъ християнската цивилизация*).

Други (особено една голѣма група отъ видни американски богослови), изразявайки се въ сжшия духъ, смѣтатъ войната като единъ „кръстоносенъ походъ“, който съюзниците сж подели за спасяване на християнската цивилизация.

Но съ тѣзи твѣрдения на *В. Р. Матюсъ* и други, не сж съгласни всички англикански и американски църковници, макаръ това да е мнението на една голѣма част отъ тѣхъ. Мнозина оспорватъ това мнение. Типично въ това отношение е писмото, което нѣкой си *Ашлей Сампсонъ* печати въ единъ отъ най-авторитетнитѣ англикански седмичници „Гардианъ“, отъ 19 априлъ, т. г. *Мистъръ Сампсонъ* казва:

„Не е ли една опасна полуистина да се говори за войната, която ние сега водимъ въ Европа, като за единъ кръстоносенъ походъ за спасяване на християнството? Защото нека разгледаме последиците отъ една такава теория. Ако тя биде приета, това ще значи, между другото, че царството Божие може да бидестроено чрезъ топове, бомби и магнетични мини и че, ако се окаже, че неприятельтъ има повече хора и муниции и по-голѣма вещина въ употребата имъ, царството Божие ще претърпи злополучка. Азъ не съмъ пасифистъ, но, за съжаление, не

*) The Moral Issues of the War. By the Very Rev. W. R. Matthews. London, 1940. P. 12, 13, 16, 32.

бихъ се подписа подъ едно такова схващане. Несъмнено ние се боримъ за единъ законъ, който ще създаденъ отъ Римъ, и за една свобода, която гърциятъ учеха свѣта да я обича, защото нито справедливостъта, нито свободата сѫ специфично християнски добродетели, макаръ и дветѣ да сѫ, разбира се, включени въ християнския мораленъ кодексъ. Освенъ това, теорията за „кръстоносния походъ“ нѣма ли да ни постави всѣки моментъ въ нѣщо като дилема по отношение на нашите съюзници? Може би е вѣрно (макаръ че азъ силно се съмнявамъ), че Англия и Франция сѫ християнски страни, но Италия може всѣки моментъ да се присъедини къмъ неприятеля. Може ли за Италия да се каже, че не е християнска страна? Мнозина отъ насъ по-миналата година се надяваха че Русия може да подпише договоръ, за да ни помогне, ако Германия нападне Полша. Би ли трѣбвало въ този случай да се смѣтне, че тя (Русия) се присъединява къмъ една християнска република отъ народи, за да участвува въ кръстоносенъ походъ? Ние можемъ да имаме и Турция за свой съюзникъ. Какъ трѣбва тогава да мислимъ за нея?

Азъ предчувствува тукъ единъ отговоръ. Може би, нѣкой ще каже, че нѣкои злини трѣбва да бѫдатъ премахнати преди да се заемемъ съ градежа на царството Божие, че една голѣма операция трѣбва да бѫде извѣршена върху тѣлото на Европа и че тази война е единъ кръстоносенъ походъ за християнството дотолкова, доколкото този походъ прави Европа единъ сигуренъ домъ за християнската религия. Съ това бихъ се съгласилъ. Но мѣма ли да бѫде по-добре, ако се каже, че истинскиятъ кръстоносенъ походъ ще започне когато войната се свѣрши, когато операцията свѣрши? Не е ли по-добре, вмѣсто да говоримъ за единъ кървавъ кръстоносенъ походъ, да извѣршимъ необходимата, болезнена операция, колкото се може по-бързо и по-хуманно, и да запазимъ сърдцата си чисти за голѣмия кръстоносенъ походъ, който ще трѣбва да лойде следъ това и който нѣма да бѫде походъ съ бомби и топове?

Първата общоевропейска война бѣ едно огнено изпитание за човѣчеството и най-вече за църквите. Много излишни наслоения и гнилостъ бѣха изгорени въ нейния огънъ. Въ църквите влѣзна нова свежа струя отъ вѣдухъ. И тѣ показаха на какво сѫ способни. Показаха за лишенъ путь ефикасността на християнскиятъ птища за миръ, приятелство и разбирателство между народите. Втората общоевропейска война е още по-голѣмо огнено изпитание за човѣчеството и за църквите. Затова не толкова, докато тя трае, а следъ като свѣрши, тогава, когато ще се слагатъ основите на новия международенъ редъ въ свѣта, ще започне, наистина, голѣмиятъ кръстоносенъ походъ и тогава ще се види, кой е истинскиятъ кръстоносъ и истинскиятъ спасителъ на християнската цивилизация. Тогава ще се види и чия бойна трѣба е била трѣбата на Гедеона и чия трѣба на мадиамци и амаликитци.

Б. п. Стоименовъ.

ЗА ВСѢКАВА ДУХОВНА И ХУДОЖЕСТВЕНА КНИЖНИНА ОТНЕСЕТЕ СЕ ДО

СИНОДАЛНАТА КНИЖОРНИЦА.

Половинъ вѣкъ български ежедневникъ.

На 2 юни българскиятъ ежедневникъ навърши петдесетъ години отъ своето развитие. Достатъчно е да сравнимъ първите броеве на в. „Балканска зора“ съ сегашните ежедневници, за да видимъ ясно голѣмите постижения, които е направилъ българскиятъ всѣкидневенъ вестникъ въ техническо и художествено отношение. Увеличениетъ тиражъ отъ 3.000 на 150.000 екземпляри свидетелствува за многобройните читатели и широката разпространеностъ на днешния ежедневенъ печатъ срѣдъ българския народъ.

Този свой голѣмъ успѣхъ ежедневникъ дължи, отъ една страна, на своите творци — млади интелигентни хора, които вложиха въ неговото създаване своя ентузиазъмъ, просвѣтътъ трудъ и твърда воля, и, отъ друга страна, на бързо разрастналата се грамотностъ срѣдъ българския народъ и неговата голѣма любознательностъ.

Все пакъ, развитието на българския ежедневенъ вестникъ не е ставало по една възходяща права линия. Интересътъ е неговиятъ изминатъ путь. Въ него има и отклонения и не винаги ясно разбиране на голѣмите задачи, които има ежедневниятъ печатъ и неговите отговорности предъ историята на българския народъ. Не веднажъ нашиятъ ежедневникъ е изпадалъ подъ влиянието на управляващи партийни срѣди; не веднажъ е ставалъ проводникъ и трибуна на чужди политически идеологии и пропаганди. Не липсватъ и случаи на прекланяния предъ златния телецъ, предъ Мамона. Но това сѫ били само временни зашеметявания и прѣчки, които положителното развитие на нашия ежедневникъ винаги е прегазвало и изоставяло по своя неуклонно следванъ путь. И днес ние съ право можемъ да се гордѣемъ съ българския ежедневникъ.

Разбира се, има още много нѣща, които могатъ да се пожелаятъ. И тѣ се отнасятъ най-вече до съдържанието на ежедневния печатъ. Съ своето съдържание българскиятъ вестникъ ще трѣбва не само да информира своите читатели съ развиращите се събития на деня, но и съ едно популярно излагане на постиженията изъ различните области на науката да гради системно и упорито у българския народъ здравъ свѣтогледъ, да избистри народностното му самосъзнание и да подхранва националните му вѣжделения. Защото той трѣбва не само да осведомява, а и обществено и национално да възпитава. А това възпитателно въздействие вестникътъ може да упражни дори и когато информира. Така, напримѣръ, вмѣсто да се описватъ съ патосъ и романтика зачестилите самоубийства срѣдъ нашата младежъ, които сѫ прояви на нейното морално боледуване, и съ това да се всѣва съблазънъ, нека при всѣки случай да се посочватъ причините на това печално явление, като се порицае самоубийството както отъ морално-религиозно, така и отъ социално-държавно гледище. Моралните ценности въ българския духъ, характерните национални добродетели ще трѣбва да бѫдатъ не само щадени, а и високо ценени и наследчавани, защото тѣ сѫ благодатната почва на нашия националенъ, стопански и културенъ растежъ.

Въ този редъ на мисли, ще споменемъ, че е желателно, и даже необходимо, въ колоните на нашия всѣкидневникъ да бѫдатъ помѣствани и статии съ морално и религиозно съдържание. Българската църква,

национална по духъ и традиция, допринесе най-много за историческото и културно развитие на българския народъ, и голъмтѣ дати отъ нейните борби, както и сегашните прояви изъ нейния животъ, заслужаватъ по-голъмо внимание отъ страна на ежедневния ни печатъ. Много пъти, обаче, при разни случаи и тържества се предаватъ речитѣ на най-обикновени мирияни, а съзнателно се изпускатъ думитѣ и наставленията на български архиереи. Тръбва действително човѣкъ да съжалява, че нѣкои ежедневници срещу най-голъми религиозни празници осъкъряватъ религиозното чувство на своите читатели, като помѣщаватъ разни отживѣли времето си хипотези, отричащи отъ основа християнската вѣра на народа: „Христосъ не е историческа личностъ“; „Отъ 12 до 30 годишната си възрастъ Той се е учи въ Индия“; „Възкресението Христово е митъ“ и др.

Ние сме, обаче, убедени, че тѣзи опущения се дължатъ на едно неправилно преценяване значението на вѣрата и Църквата въ културния и националенъ строежъ на българската държава и твърдо вѣрваме, че въ свое то все по-голъмо усъвършенствуване нашиятъ ежедневенъ печатъ ще опре своето съдържание на една здрава нравствена основа, обилно пропита отъ живителните лжчи на Христовото божествено учение, ще изостави преводните разкази и киноромани съ тѣхното съмнително отъ нравствено гледище съдържание, за да даде място на достойните творби на българската художествена мисъль. Ще дойде времето, когато българскиятъ ежедневенъ печатъ не ще търси сензацията, а ще разглежда обществените прояви на нашия животъ съ трезвия погледъ на обективността и критицизма, и неговото съдържание ще стане здрава духовна храна за народа, осветена отъ духа на Христа.

Христо Иванчевъ.

Дяконичната мисия на Евангелската църква въ Германия.

Прояви.

(Продължение отъ бр. 25).

Дяконичната мисия се направлява отъ централенъ комитетъ за цѣлата страна и отъ съюзи за областитѣ, провинциитѣ и околииитѣ. Отдѣлнитѣ дружества и заведения отъ мястенъ характеръ членуватъ въ областните, провинциалните и околовийските съюзи, а единовременно и въ съюзигъ за специалните области на работа, а именно: 1) мѫжка и женска дякония и други работници по призвание, образователни заведения; 2) грижа за женитѣ; 3) грижа за младежката; 4) здравна грижа; 5) възпитателна грижа и възпитателни заведения; 6) стопанска грижа за безработни; 7) грижа за застрашениетѣ отъ поквара и борба срещу безнравствеността; 8) печать и работа по народното образование, книжна мисия; 9) социална работа и 10) народна мисия — евангелизация и апологетика.

Дяконичната мисия се ръководи и провежда пряко и съ забележителенъ ентузиазъмъ отъ солидно подгответи пастори при сътрудничеството на дякони, дякониси, сестри, лѣкарни и редица други специално подгответи лица. Пасторитѣ, които ръководятъ мисии или тѣхни благотворителни и други заведения, сѫ обикновено свободни отъ църковно-енорийска длъж-

ностъ, принадлежатъ всецѣло на вътрешната мисия и се издържатъ отъ нея. Тридесетъ такива пастори служатъ само при заведенията и предприятията на Бетелъ.

Дяконичната мисия се проявява въ три главни посоки или грижи: *здравна, стопанска и възпитателна*.

Презъ миналата година тая мисия е имала следното състояние:¹⁾

I. Здравна грижа.

	легла
1. Болници и амбулатории	469 съ 38067
2. Заведения за нервно и душевно болни	44 съ 5160
3. Приюти за тѣлесно и душевно недѣгави	144 съ 25264
4. Домове за пригледване на майки и деца	185 съ 5995
5. Почивни и здравно-поправителни домове	623 съ 30216
6. Приюти за немощни	203 съ 9525
7. Ясли	66 съ 2250
8. Дневни почивни домове	39 —
9. Сестрински станции за църковно-енорийска служба, за частно домашно гледане	4650 съ 7588 сестри

II. Стопанска грижа.

	легла
1. Приюти за стари	852 съ 22797
2. Домове за нѣмаци подслонъ скитници, за пренощуване и такива при желѣзопътни гари	401 съ 20620
3. Домове за особени професии (моряци и келнери)	39 съ 1189
4. Приюти за полуработоспособни	30 съ 1185
5. Мисиони и служби по ж. п. гари	584 —
6. Работилници и стопанства за безработни скитници, продоволствени станции и посрѣднически бюра за сѫщите	130 —

III. Възпитателна грижа.

1. Възпитателни домове за малки деца, школска и извѣншколска младежъ, психопати	621 съ 29864
2. Предпазни домове	112 съ 2933
3. Уредби за професионална подготовка	566 съ 19993
4. Детски градини, детски домове и др.	2800 съ 181000

Споредъ вида на заведенията и уредбите, съ които си служи, дяконичната грижа се проявява въ три форми: *закрита, полуоткрита и открита*.

Закритата грижа става въ заведения. Тя е пълна и се използва презъ дена и нощта. Къмъ нея спадатъ болниците, приютите за сакати, здравно-поправителните домове, старопиталищата, сиропиталищата, работническите колонии, моряшките домове и пр.

Полуоткритата грижа предлага частично преглеждане въ заведенията — само презъ дена, или само презъ нощта. Къмъ нея принадлежатъ детските градини, детските домове, ношните прибѣжища, работилниците за странствующи бездѣлници и пр.

Откритата грижа тѣрси и подпомага нуждаещите се по домовете и семействата чрезъ разните ор-

¹⁾ Данните предаваме по книгата „Unser Werk“ на Вилхелмъ Енгелманъ, сегашенъ членъ въ Централния комитетъ на Вътрешната мисия.

гани на дяконията. Къмъ нея се отнасят уредбите на църковно-енорийските и разните свещателни станции, посрещническите бюра, железноземните мисии, болногледачките по домовете и пр.

Пълна, подробна и систематична представа за проявите на дяконичната мисия дава бившият директор на Централния комитет за вътрешната мисия D. Johannes Steinweg въ съчинението си „Die Innere Mission der evangelischen Kirche“ — 1928 г. Ще предадемъ конспективно тия прояви, понеже представляватъ цененъ програменъ опитъ за подобните почини отъ страна на нашите православни християнски братства.

И. Шаинвегъ излага проявите на дяконичната мисия, озаглавена у него съ „Die Liebestätigkeit“, въ шестъ отдѣла, както следва:

1. Църковно-енорийско попечение и грижи за стари и немощни малодоходни пенсионери, за получаващи инвалидна пенсия или помощъ отъ службата по Обществени осигуровки, за пострадали отъ войните, за воинишките вдовици, сираци и родители.

1. Църковно-енорийското попечение има за обектъ бедните, болните, старите, децата и други нуждаещи се отъ подкрепа. Центра на това попечение съдомовете на пасторите. То се изнася твърде целесъобразно при сътрудничеството на специалната църковна сестра, или на дяконите, дяконисите и дяконичните сестри, особено въ случаите, когато има да се предложи прегледването на болни и стари, или пък грижата за децата на болните родители. Същественото тукъ не е медицинската помощъ, а домакинската услуга и внасянето на християнска утеша и извикването на богоискание въ съзнанието на болните.

2. Грижата за стари и немощни се изнася въ старопиталища по практикувания отдавна у насъ начинъ. Участието на пасторите въ комитетите на държавната и община служба по общественото подпомагане улеснява изнасянето на тая грижа въ поширокъ размѣръ, отколкото наличните институти на вътрешната мисия позволяватъ това.

3. Грижата за малодоходни пенсионери, за получаващи инвалидна пенсия или помощъ отъ службата по обществените осигуровки се изразява преди всичко въ съвети и упътвания относно правата имъ да получаватъ следуемата подкрепа отъ респективната официална служба, въ случай, че тъ нѣматъ близки, които да ги подкрепятъ. При нужда, обаче, тая грижа отива и по-нататъкъ — настаняване въ нѣкой приятъ, помощъ въ натура, доплащане на наема имъ и т. н.

4. Грижата за пострадалите отъ войните, за воинишките вдовици, сираци и родители, които презъ 1924 г. възлизали на нѣколко милиона души, се изразява, освенъ по гореизложените начинъ, още и съ посрещничество за работоспособните и съ сътрудничество на държавната служба при възпитанието и професионалната подготовка на сираците отъ войната.

(следва)

Прот. Д. В.

Разпространявайте „Църковенъ вестникъ“ — нека той да проникне въ всѣки християнски домъ!

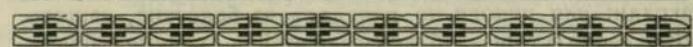

Гибелно отклонение.

Студенината и жестокосърдието въ отношенията между хората всѣкога съ били и съ резултатъ на отдалечаването отъ Бога и отъ вѣрата въ Христа Иисуса. Спасителъ Христосъ възвести на свѣта заповѣдта за безкрайна любовъ къмъ Бога и ближния. Той откри на човѣчеството най-съвършената форма на човѣщина; прояви безгранично милосърдие, раздаваше на нуждаещите се здраве и успокоение, миръ и спасение. Той освети и обезсмърти правдата, братолюбието и човѣщината; даде импулсъ на порива за борба противъ всичко гнило, тѣмно и престъпно. Той даде путь и предимство въ живота на онази велика духовна сила — любовта къмъ истината и свободата, чрезъ която единствено може да се поддържа правилно равновесие въ живота и да се творятъ свѣтли бѫднини. Жivotътъ на Иисуса Христа ни утвърждава въ истината, че онѣзи, които работятъ, страдатъ и умиратъ за правдата Божия въ този животъ, за неговото подобрене и издигане, вѣчно живѣятъ и че тѣхното дѣло е свето и безсмѣртно. По такъвъ начинъ нашиятъ духъ получава вдъхновение и възможностъ за широки полети и полезно творчество. Спасителътъ съ силата на божествения Си авторитетъ ни сочи само единъ путь достоенъ за следване — путь на състрадателната, жертвена любовъ къмъ всички люде. И ако днесъ истинската човѣщина е рѣдка проява въ нашия животъ, това говори, че ние, отдалечавайки се отъ Бога и отъ благодатната сила на Христовия духъ, сме извършили гибелно отклонение отъ посочения ни путь.

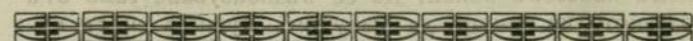
Човѣчеството днесъ злобно скърца съ зѣби, свива юмруци, остри ножове, фабрикува пушки и топове. То произвежда отровни газове, води опустошителни войни, кѫпе се въ кърви и се облива съ сълзи, отъ изобилието създава кризи. Да, голѣма част отъ днешното модерно човѣчество люто страда, духовно боледува, защото се е отдалечило отъ вѣрата, която учи, че всички люде помежду си съ синове на единъ небесенъ Баша — Бога, и на една земна майка — Църквата. Духовна парализа сковава гордото съвременно човѣчество, защото, увлѣчено отъ временниятъ успѣхи и постижения на материалната и техническа култура, то е угасило въ душата си пламъка на онази дивна сила, наречена любовъ, която кара всѣки единъ да чувствува другия като свой братъ. Време е да се откажемъ отъ примамливите сънки на този свѣтъ и да тръгнемъ истински следъ Христа, ако искаме да видимъ нашия животъ въ съвсемъ другъ обликъ, не мраченъ и кървавъ, но свѣтълъ и радостенъ. И нека бѫдемъ сигурни, че, ако заживѣемъ съ Христа, между насъ нѣма да има нуждаещи се, нѣма да се чуватъ оплаквания, но ще бѫдемъ като братя съ една душа и едно сърдце.

Свещеникъ Илия п. Николовъ.

Отци,

Набавете си всѣкаква духовна и художествена литература само отъ СИНОДАЛНАТА КНИЖАРНИЦА.

Изъ духовната съкровищница на Църквата.

Да благотворимъ!

Отъ св. Григорий Богословъ.

Да не ми дава Богъ да живѣя богато, когато бедниятъ е въ нужда; да се наслаждавамъ на здраве, когато не мога да излѣкувамъ ранитъ на брата си; да имамъ храна, дрехи и жилище—когато не раздѣлямъ съ страждащия хлѣба, дрехата и покрива! Ние сме длъжни: или отъ всичко да се откажемъ за Христа, да вземемъ кръста си, да Го последваме жертвено, да станемъ независими отъ плътското, да се освободимъ отъ всичко, което ни влѣче къмъ земята, да летимъ на криле къмъ горния свѣтъ, да се възвисимъ съ смиреніе, да се обогатимъ съ бедностъ, изобщо, въ замѣна на всичко да придобиемъ Христа—или пъкъ: да раздѣлимъ благата си съ Христа, да ги осветимъ чрезъ милостинята, да станемъ достойни притежатели на имуществата си, да направимъ и бедните съучастници въ щастието ни. Ако азъ ора и сѣя за себе си едничъкъ, ще кажа съ думитѣ на Иова: „Нека азъ сѣя, а другъ да яде, и нека потомцитѣ ми бѫдатъ изкоренени; нека вмѣсто жито расте бодилъ и вмѣсто ечемикъ—къклица“ (Иовъ 31, 8. 40). Нека горешъ вѣтъръ да унищожи и вихрушка да развѣе моята сѣнтба, така щото всичкитѣ ми трудове да отидатъ напразно. Ако пъкъ азъ почна да строя хамбари, за да събирамъ съкровищата отъ мамона за мамона, нека презъ тази сѫщата ноќь още ми бѫде взета душата, за да дамъ отчетъ за лукавото пазене на богатствата ми.

Най-после нѣма ли да се разчуствуваамъ? Нѣма ли да отхвѣрлимъ жестокосърдечието? Нѣма ли да се погнусимъ отъ низкото скжерничество? Нѣма ли да размислимъ за човѣшката участъ? Нѣма ли да престанемъ да обрѣщаме въ придобивка нещастието на другите? Въ човѣшкия животъ нѣма нищо твърдо и постоянно; нѣма нищо, което да не губи силата си и да остава въ неизмѣнно състояние; по естествения редъ на нѣщата, нашата участъ се върти като колело — въ различни времена, често въ единъ день, а понѣкога и въ единъ часъ, ние се подхвѣрляме на различни промѣни, така че по-скоро можешъ да се осланяшъ на постоянството на вѣтроветѣ, които никога не сѫ установени по място и насока, на следитѣ на плувация въ морето корабъ, на лъжливите нощи съновидения, които доставятъ минутно удоволствие, на постоянството на чертежитѣ върху пѣська при детските игри, на следитѣ на летяща въ въздуха птица, отколкото на човѣшкото благоденствие... Благоразумни сѫ онѣзи люде, които нѣматъ вѣра въ настоящитѣ блага и събиратъ съкровище за бѫдещето—които, виждайки не-постоянството на човѣшкото благополучие, обичатъ благотворението, което никога нѣма да имъ измѣни. Такива хора, безсъмнено, получаватъ една отъ трите награди: или никога не изпадатъ въ бедствие, защото Богъ често утешава благочестивите и съ земни блага; или срѣдъ страдания тѣ иматъ утеша отъ Бога, защото страдатъ не отъ порочность, а по Божий промисълъ; или пъкъ тѣ съ право могатъ да искатъ отъ благоденствието състрадание и жертва, каквито тѣ сѫ указвали къмъ страдалци въ дни на щастие.

Да отхвѣрлимъ земното изобилие и да придобиемъ небесенъ покой! Да се възползвамъ само отъ полезното на земята, да изкупимъ душитѣ си съ ми-

лостиня, да дадемъ отъ имота си на бедните, да придобиемъ небесно богатство! Не давай всичко на плѣтъта — дай частица и на душата; не давай всичко на свѣта — дай частъ и на Бога; отнеми нѣщо отъ стомаха и го посвети на духа; спаси нѣщо отъ огъня и го вложи въ вѣчността; дай нѣщичко и на Този, отъ Когото си получилъ несравнено повече; отдай дори и всичко на Този, Който ти е далъ всичко!

Отъ руски — Ибр.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Нужда отъ преустройство на душитѣ.

Войната се развиши и разшири. Днесъ се сражаватъ вече четири велики християнски държави, четири висококултурни европейски народи — цвѣтът на народите, на човѣшкото общество. Раздѣлени на два противни лагера, тѣ се биятъ за земи и простори, за имоти и материали блага, като взаимно се обвиняватъ въ извѣршени отъ тѣхъ неправди. И дветѣ страни се биятъ отчаяно, геройски, съ нечувано самоотречение, и даватъ скажи и прескажи жертви, понеже сѫ убедени, или поне се показватъ за убедени, че се борятъ за високите принципи — правда и справедливостъ за всички, за новъ редъ въ Европа. За сѫжаление, или по-право (по думите на ап. Павла) — за срамъ, тѣ не могатъ да намѣрятъ помежду си нѣкакъвъ авторитетъ арбитъръ, нѣкакъвъ безпристрастенъ върховенъ сѫдия, който би разгледалъ караницата имъ и би имъ казаль — кой отъ тѣхъ е кривъ и кой правъ. Пъкъ, и ако се намѣри такъвъ, тѣ нѣма да го послушатъ и да се подчинятъ на решението му.

Нѣкои недоумѣватъ и питатъ: защо християнството не влиза въ ролята на такъвъ арбитъръ? Защо Църквата, която проповѣдва справедливостъ, не се намѣска съ своя божественъ авторитетъ при караница за земни блага и не се налага на човѣците?

Затуй не се намѣска Църквата, ще отговоримъ, защото нѣма право, защото туй не е нейна работа. Въ словото Божие ясно е изтѣкнато това: „Учителю, каки на брата ми да раздѣли съ мене наследството“ — съ такава просба се билъ обрѣналъ веднажъ къмъ Спасителя нѣкъси, който се каралъ съ брата си за нѣкакъвъ имотъ. — „Човѣче, — отговорилъ му Иисусъ Христосъ, — кой Мe е поставилъ да ви сѫдя или дѣля?“ Следъ това Спасителъ се обрѣналъ къмъ обкръжаващите Го съ съветъ, че сѫщината на човѣшкия животъ не е въ преумножаване на имотите (Лук. 12, 13—15), като съ туй посочилъ, че коренъ на недоразуменията между хората е тѣхниятъ голѣмъ egoизъмъ и ужасно користолюбие, отъ което трѣбва да се излѣкуватъ. А така отговорилъ Спасителъ затуй, защото Той не билъ социаленъ сѫдия и реформаторъ, който чрезъ насилие и принуждение налага Своите разбиранія. Да искаль, напримѣръ въ случая, да наложи Своето решение чрезъ насилие, туй Негово решение ни

най-малко не би измѣнило сърдцата на двамата братя. Ако тѣ били несправедливи и завистливи, щѣли да си останатъ сѫщите и следъ произнасяне на решението. А справедливостта и милосърдието щѣли да бѫдатъ удовлетворени само въ случаи, ако братята се проникнѣли отъ учението на Иисуса Христа и сами по взаимно съгласие раздѣлѣли помежду си наследството.

Така и Църквата, винаги осаждайки неправдата у хората, не натрапва на тѣхъ духовните истини чрезъ насилие и принуждение. Тя съе Христовото семе, като насажда евангелските начала на правда и любовь въ дълбочината на човѣшката душа. Тукъ, именно, тия духовни семена трѣбва да покаратъ и порастнатъ, да предизвикватъ всички преобразования, да преустроятъ живота и създадатъ траенъ, вѣченъ миръ на земята.

Следвайки примѣра на Христа, и Църквата отговаря на търсещите нейната намѣса: „Човѣци, кой ме е поставилъ да ви сѫдя или дѣля? Дадохъ ви Христовото евангелие, научихъ ви на новитѣ начала на животъ. Преустройте, прочеете, вашите души съгласно съ тия начала, промѣнете сърдцата си, престанете да бѫдете алчни, несправедливи и завистливи, като се обикните взаимно съ чиста, искрена любовь — и не ще имате нужда отъ сѫдия, който да ви сѫди или дѣли, защото помежду ви вече ще има взаимно съгласие и ще зацари истински миръ. Създайте у себе си първомъ царството Божие — царство на правда, любовь, миръ и радостъ, и следъ туй всичко друго ще се нагласи само по себе.“

Затова и мирътъ, който би се сключилъ въ края на тая сегашна война, ще бѫде благодатенъ и траенъ, само когато всички народи се проникнатъ отъ истината и правдата и се напълно ржководятъ отъ тѣхъ. Миръ безъ такова проникване, безъ душевно преустройство у човѣците, наложенъ само чрезъ насилие, е нетраенъ, твърде кратковремененъ.

Второто пришествие — † Софийски Стефанъ.

Издание на Съюза на православните християнски братства въ България, № 6, стр. 30, ц. 6 лв., София, 1940 година.

Второто пришествие — това е общото заглавие на книгата, която по съдържание се разпада на следните отдѣли: 1 — Второто пришествие; 2 — Признания за свършена на свѣта; 3 — Антихристъ; 4 — Провидението и войната; и 5 Четири къжи молитвословия за грѣхъ, за покаяние, за милостъ, за надежда, за спасение. Всички теми сѫ разгледани на библейска почва, въ православенъ духъ, въ мистиченъ размисъл и съ художественъ езикъ.

Голѣмъ трудъ и съсрѣдоточаване на мисълта е употребѣ билъ Високопреосвещениятъ Софийски митрополитъ Стефанъ, та, въ една малка по обемъ книга, да ни даде богато съдържание и изчерпателно освѣтление на единъ отъ най-вѣзвишените и трудни въ богословието въпроси.

Онзи, който се е заель да анализира елементите на духовния животъ, прави такива усилия, каквито и учението при разглеждане на човѣшкия животъ отъ биологична гледна точка.

И духовниятъ писателъ, както биолога, анализира, изучава и систематизира своя материалъ, за да го представи въ една стройна система, въ едно завършено дѣло.

И наистина, книгата „Второто пришествие“ е конспективна философска система, построена на религиозна база. Високопреосвещениятъ авторъ, разсѫждавайки за второто пришествие, за антихриста, за провидението и войната и др., подкрепва своите мисли и доводи съ текстове отъ Св. Писание и факти отъ живота. Книгата се чете леко, благодарение на цвѣтистата речь, която на мѣста се издига до степень на вѣзвищена художественостъ.

Като се вземе подъ внимание всичко това, книгата „Второто пришествие“ не може да не се признае за извѣнредно ценна и полезна, особено въ преживяваніе днесъ исторически моменти, когато логиката на историята така внушително ни говори, че извѣнъ Църквата и държавата нѣма спасение, затова я препоръчваме на всички.

Дяконъ Витанъ Кечевъ.

ПИСМА И ДОПИСКИ.

Изъ живота на епархиитѣ.

Пловдивска епархия. На 24 май — денъ на св. братя Кирилъ и Методий — Негово Високопреосвещенство митрополитъ Кирилъ служи божествена Литургия въ Пловдивската църква „Св. Кирилъ и Методий“ и произнесе похвално слово за св. Братя — просвѣтители.

Въ 10·30 ч. на площада „Царь Симеонъ“ той отслужи молебенъ и произнесе слово. Присѫствуваха всички офиц. лица, хиляди ученици и граждани. Хубаво слово за св. Братя произнесе и преподавателъ въ Учителския институтъ г. Минко Ивановъ, възпитаникъ на Пловдивската духовна семинария.

На празника св. Кирилъ и Методий въ гр. Пловдивъ бѣха дошли и една група твърде мили гости — питомци на В.-Търновското епархииско сиропиталище. Св. Митрополия взе грижа за тѣхното настаняване.

Гостите-сираци съставяха тамбурашки оркестъръ. Тѣ посетиха нашия Архиерей въ деня на небесния му Ангелъ и изпълниха нѣколко музикални номера. Помѣщението на Митрополитския домъ бѣха по това време препълнени отъ гости, които съ задоволство изслушаха малките музиканти и искрено се затрогнаха отъ този хубавъ успѣхъ на В.-Търновската Митрополия.

Митрополитъ Кирилъ каза на сираците нѣколко отечески думи и въздаде похвала на тѣхния Архиепископъ В.-Търновския митрополитъ Софроний за голѣмите му старания въ дѣлото на християнското мило-сърдие и братослужение.

На 26 май въ с. Старосель — Пловдивско, се състоя сбирка на ученическия православни християнски дружества отъ селата Старосель, Красново, Кръстевичъ и Ст. Желѣзаре. Сутринта въ 8·30 ч. пристигна Негово Високопреосвещенство митрополитъ Кирилъ, заедно съ протосингела на св. Мигрополия архимандритъ Дамаскинъ, областния училищенъ инспекторъ г. К. Кръстевъ и околийския училищенъ инспекторъ г. Деню Деневъ. Предъ украсена съ зеленина арка гостите бѣха посрѣдната отъ цѣлото население. За староселци тоя денъ бѣ голѣмъ празникъ, защото посрѣдъха за пръвъ пътъ своя Архиепископъ.

Негово Високопреосвещенство отслужи св. Литургия въ съслужение съ архимандритъ Дамаскинъ, Панагюрски архиерейски намѣстникъ свещеноикономъ Лука Юруковъ и нѣколцина свещеници. Ржкоположи дякона Георги Иордановъ Димитровъ въ свещенички санъ за енорийска служба въ с. Чорбаджийско, Момчилградско. Въ училищния дворъ, на особенъ павилионъ, той отслужи водосветъ и освети знамената на поменатите православни християнски дружества, на дво Червенъ кръстъ, на православното християнско братство, на дво „Инвалидъ“ и на ученическото въздържателно дво въ Старосель. Следъ това произнесе слово. Имена на ученически знамена дадоха г-да училищните инспектори. Хубава речь каза по този случай г. К. Кръстевъ, който е единъ отъ убедените и възторжени приятели на православното християнско дво срѣдъ учащи се.

Учениците изнесоха утро съ подбрани и добре изпълнени пѣсни и стихотворения.

Заслужава да се въздаде похвала на учителството отъ с. Старосель, Красново, Кръстевичъ и Старо-Желѣзаре, за тѣхната църковно-народна просветителна работа. Такава похвала, както на тѣхъ, така и изобщо на народното учителство, изказа въ речта си и Негово Високопреосвещенство.

На 27 май Негово Високопреосвещенство отслужи св. Литургия въ с. Маноле, Пловдивско, а следъ това и общоселски маслосветъ, по случай започване на усилената полска работа. Ржкоположи въ дяконски чинъ Василъ п. Атанасовъ, завършилъ Богословския факултетъ.

На 30 май отслужи св. Литургия и общоселски маслосветъ въ с. Бѣлоземъ, Пловдивско. Ржкоположи въ дяконски чинъ Дѣлчо Господиновъ Дѣлчевъ, завършилъ Духовната семинария.

Въ тѣзи две села Архиерейтъ бѣ посрещнатъ тържествено отъ населението.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Окръжно № 4131 отъ 8 юни 1940 г. до епархийските Архиереи — приканватъ се да разпоредятъ, щото енорийските свещеници да съдействуватъ за създаване на всѣкїде клонове на дво „Червенъ кръстъ“.

Българското дружество „Червенъ кръстъ“ съ писмо № 1408 отъ 9. V. т. г. помоли съдействието на върховната църковна управа за учредяване повсемѣстни негови клонове въ страната.

Въ заседанието си на 4 того Св. Синодъ изслуша това писмо и, като взе предвидъ високохуманните задачи на дружеството „Червенъ кръстъ“, реши да Ви приканимъ да разпоредите, щото благоговѣнните енорийски свещеници въ богохранимата Епархия да дадатъ пълно съдействие за основаване клонове на дружеството тамъ, дето досега нѣма такива, а най-вече въ села, които сѫ срѣдища на общини.

**Намѣстникъ-председателъ на Св. Синодъ:
† Видинский Неофитъ.**

СЪДЕБНО ОТДѢЛЕНИЕ.

Съобщава се на заинтересованите страни и лица, че на седмото, осмото и деветото съдебни заседания на Св. Синодъ през лѣтната му сесия на 1940 година ще бѫдатъ сложени на разглеждане следните съдебни производства:

VII сѫд. заседание — 26. VI. 940 г.

- 1) в. бр. д. № 116/39 на Надежда Костова Томова, отъ Русе и Христо М. Абаджиевъ, отъ Търново.
- 2) в. бр. д. № 146/39 на Христо Н. Христовъ, отъ с. Палатица, Омортагско и Мина Н. Станева, отъ Варна.
- 3) в. бр. д. № 178/39 на Неда П. Вълчева и Йосифъ Владимировъ, отъ с. Климентиново, Търновско.
- 4) в. бр. д. № 206/39 на Елена и Тодоръ Ялъмови, Варна.
- 5) в. бр. д. № 216/39 на Георги П. Стефановъ, отъ Сливенъ и Зара Т. Василева, отъ Бургасъ.
- 6) в. бр. д. № 220/39 на Йордана Р. Петкова и Ангелъ Тр. Ангеловъ, отъ с. Тенча, Търновско.
- 7) в. бр. д. № 221/39 на Нено и Събя П. Геновски, отъ с. Дебелецъ, Търновско.
- 8) в. бр. д. № 232/39 на Пенка Ал. Велева, отъ Казанлъкъ и Александъръ Велевъ, отъ с. Гайтаново, Новоселско.
- 9) в. бр. д. № 262/39 на Костадинка Д. Павлова, отъ Пловдивъ, и Димитъръ П. Илиевъ, отъ с. Каравелово, Карловско.
- 10) в. бр. д. № 265/39 на Иванъ и Надежда Гергицови, отъ Русе.
- 11) в. ч. пр. № 11/40 на Манолъ Ф. Андреевъ, отъ София и Елисавета М. Андреева, отъ с. Дичинъ, Търновско.
- 12) в. бр. д. № 120/40 на Иванка К. Радушева и инженеръ Георги Кунковъ, отъ София.

VIII сѫд. заседание — 29. VI. 940 г.

- 1) в. бр. д. № 56/39 на Илия и Райна Хр. Илиеви, София.
- 2) в. бр. д. № 135/39 на Димитъръ и Захария К. Тодорови, отъ София.
- 3) в. бр. д. № 145/39 на Вѣра и Димитъръ Влаеви, Варна.
- 4) в. бр. д. № 224/39 на Сава и Мара Д. Попови, отъ София.
- 5) в. бр. д. № 263/39 на Ангелъ и Ганка Стоилови, Варна.
- 6) в. бр. д. № 275/39 на Анна и Георги Буюклиеви, отъ София.
- 7) в. бр. д. № 9/40 на Иванъ Т. Мариновъ, отъ Варна, и Вичка Ив. Тодорова, отъ с. Девня, Провадийско.
- 8) в. бр. д. № 20/40 на Крумъ и Анна Ефр. Иванова, отъ София.
- 9) в. бр. д. № 56/40 на Иванъ Р. Димитровъ и Стефанка Ст. Николова, отъ София.
- 10) в. бр. д. № 64/40 на Магдалина и Димитъръ Пещийски, отъ София.
- 11) в. бр. д. № 121/40 на Захари и Свобода Лъскови, София.
- 12) в. бр. д. № 122/40 на Василь и Анка Станкови, София.

IX. съд. заседание — 3. VII. 1914 г.

1) в. бр. д. № 282/37 на Боянъ Т. Геновъ, отъ Ломъ и Цвѣтана Л. Иванова, отъ с. гр.

2) в. бр. д. № 142/39 на Цвѣтана и Иванъ Д. Цочеви, Ловечъ.

3) в. бр. д. № 217/39 на Василъ и Райна Бояджиеви, София.

4) в. бр. д. № 261/39 на Стоянъ М. Тасковъ и Бона Гр. Спасова, отъ с. Гюшево, Кюстендилско.

5) в. ч. пр. № 12/40 на Емилия Стаменова Иванова, отъ Перникъ и Иванъ Димитровъ Велчевъ, отъ Бургасъ.

6) в. бр. д. № 61/40 на Тотю (Йото) Михалевъ и Пена Петкова Славова, отъ с. Християново, Ст.-Загорско.

7) в. бр. д. № 69/40 на Петъръ К. Петковъ и Донка Ц. Димитрова, отъ Ловечъ.

8) в. бр. д. № 123/40 на Велчо Р. Тилковъ отъ с. Цвѣтница, Търговищенско и Йорданка Тодорова, отъ Търговище.

9) в. бр. д. № 124/40 на Христина Ив. Рачева, отъ Търново и Трифонъ Ст. Добревъ, отъ с. Сушица, Г.-Орѣховско.

10) в. бр. д. № 125/40 на Димитра Петрова, отъ с. Султанъ и Петко А. Симитровъ, отъ с. Свѣтленъ, Поповско.

11) в. бр. д. № 126/40 на Димитъръ Мирчевъ, отъ с. Равна, Кубратско и Тодорица Тонева, отъ с. Кривня, Разградско.

12) в. бр. д. № 127/40 на Надежда и Атанасъ Кръстеви, отъ София.

13) в. бр. д. № 128/40 на Георги Д. Игнатовъ и Донка Д. Велянова, отъ София.

14) в. бр. д. № 129/40 на Вѣрка и Александъръ Ст. Денчеви, отъ София.

15) в. бр. д. № 130/40 на Иванъ Г. Христовъ и Донка Н. Азманова, отъ Пловдивъ.

Забележка: Въ случай, че горните заседания не се състоятъ на опредѣлените дати, или пъкъ не могатъ да се разгледатъ всички насрочени дѣла, последните се отлагатъ за следващето по редъ заседание.

Въ Пловдивъ се откри конгреса на Просвѣтния съюзъ. Преди това въ София бѣ откритъ и осветенъ паметникъ на Хр. Максимовъ — родоначалникъ на учителското професионално движение. Осветена бѣ и новата почивна станция въ Солудервентъ.

Югославия нѣмало да измѣни своето становище, въпрѣки намѣтата на Италия въ войната. Тя щѣла и въ бѫдеще да се държи на страна отъ конфликта на западните сили. Констатира се съ задоволство, че Дуче въ речта си е заявилъ, че ще зачита неутралитета на Югославия.

Турция не обяви война на Италия, въпрѣки общи очаквания. Скоро се очаква да се изясни нейното поведение напълно. По всичко личи, че тя ще запази досегашния неутралитетъ. Това, обаче, не изключвало опасността Турция да бѫде въвлѣчена въ войната, ако се развиятъ около азиатския брѣгъ нѣкои по-драматични събития. За сега мѣрките за защита на страната щѣли да бѫдатъ засилени.

Египетъ скъса дипломатическите си връзки съ Италия. Пристанището на Александрия е бомбардирано. Аеропланни нападения се извѣршиха и надъ о-въ Малта.

Въ Унгария се подчертаха симпатиите на управляващите кръгове отъ успѣхътъ на Германия. Тъ върватъ, че победата на Берлинъ и Римъ ще разруши Трианонския договоръ.

Германската офанзива на Западния фронтъ продължи съ голѣмъ успехъ. Пробита бѣ линията „Вейганъ“. Френското правителство реши да обяви Парижъ за открыти градъ, и следъ сражението при Сенли, германската армия проникна презъ северните врати на Парижъ въ френската столица. Хавъръ е сѫщо превзетъ. Съобщава се, че и Монмеди, първото важно укрепление на линията „Мажино“, сѫщо било превзето отъ германски войски. Напредване се отбелязва и по посока на Вердюнъ. По такъвъ начинъ германците скоро могатъ да се отзоватъ въ тила на френската армия при „Мажино“, която, за да избѣгне обграждането, ще трѣба да се оттегли.

Френското правителство подаде оставка. Новото правителство се председателствува отъ маршалъ Петенъ и се състои преди всичко отъ военни лица. То поискава отъ германското правителство условията за миръ.

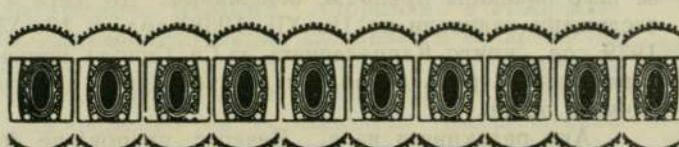
Английските официални срѣди твърдо заявяватъ, че падането на Парижъ не означава край на войната. По всичко личело, че изходътъ на войната нѣмало да се реши на бойните полета въ Европа. Съюзническата съпротива не била сломена.

Въ цѣла Германия станали тѣржества по случай превземането на Парижъ. Хитлеръ е направилъ изявления, въ които казва, че Германия не се интересува отъ американските работи, но иска и американците да не се интересуватъ отъ европейските работи. Германия нѣмала намѣрение да разрушава френската и английска империи, но воювала за установяване на единъ справедливъ миръ и за връщане на нейните колонии.

Испанските войски окupираха Танджеръ на африканския брѣгъ. Това станало съ съгласието на Франция и Англия. Правителството обяви Испания за невоюваща страна.

Норвежко-английските войски въ Нарвикъ капитулираха. Обяснява се съ това, че тѣ били по-необходими на западния фронтъ, отъ победата на който зависи и това дали Норвегия ще бѫде свободна страна.

Съветски войски навлѣзоха въ Литва, въ връзка съ станали напоследъкъ инциденти съ отвличане на съветски войници съ цель да се узнаятъ военни тайни. Конфликтътъ се счита за уреденъ. Отговорните лица сѫ подведени подъ отговорностъ, а правителството претърпѣ промѣни.

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА

Министъръ-председателъ г. Б. Филовъ е въ обиколка изъ Западна България. На едно публично събрание въ Трънъ, кѫдето е говорилъ, той заявилъ, че България ще пази политика на строгъ неутралитетъ и мирни споразумения. Правителството провеждало политика на народно единение и полагало усилия за стопанското заздравяване на страната.

Между България и Румъния се извѣршиха размѣна на ратифицираните относно конвенцията за уреждане на фериботните съобщения между дветѣ страни. Размѣната се извѣрши въ Букурещъ.

I. У насъ.

Телеграми, размѣнени между Царя и Намѣстникъ-председателя на Св. Синодъ, по случай рождения день на Престолонаследника.

До Негово Високопреосвещество митрополитъ Неофитъ, Намѣстникъ-председател на Св. Синодъ,
София.

Заедно съ Царицата благодаря вседушевно на Ваше Високопреосвещенство и на Св. Синодъ за отеческите честитки и хубавите молитвени пожелания, които ни изказвате за рождения ден на Престолонаследника и които ни искрено затрогнаха. Препорчвамъ усърдно сина си на светите Ваши и на родната Църква молитви и цѣлувахъ Архиастирската Видѣница.

Царътъ.

*
Негово Величество Борисъ III, Царь на България.
Двореца, София.

Отъ свое и отъ името на Св. Синодъ поднасяме на Ваше Величество искрено сърдечни честитки по случай рождения ден на Негово Царско Височество Престолонаследника Князъ Симеонъ Търновски.

Родната ни св. Църква неустанно моли Всеподателя триединнаго Бога благодатно да осънва богоизборования Вамъ наследникъ и свидно чедо на народъ и Църква, та да расте въ всенародна любовь и преданостъ съ здраве, сила и мѫдростъ за радостъ на Васъ, августейшитъ родители, и за слава на България.

Намѣстникъ-председател на Св. Синодъ:
† Видински Неофитъ.

Рождениятъ ден на Н. Ц. В. Престолонаследника. На 16 т. м. Петдесетница, св. Литургия и вечернята въ храма-паметникъ „Св. Александър Невски“ се отслужи отъ Негово Високопреосвещенство Видинският митрополит Неофитъ, въ съслужение съ Негово Високопреосвещенство Вратчанският митрополит Паисий, Негово Преосвещенство Драговитийският епископъ Харитонъ, архимандритъ Николай и храмовия клиръ. Следъ отпусъ на църква, по случай рождения ден на Н. Ц. В. Престолонаследника князъ Симеонъ Търновски, се отслужи благодарственъ молебенъ, въ който взеха участие и Тѣхни Високи Преосвещенства митрополитъ Софийски Стефанъ и Неврокопски Борисъ. На молебена присъстваха представителитъ на Двореца г. г. П. Груевъ и Ханджиевъ, всички министри, начело съ министъръ-председателя

г. проф. Б. Филовъ, председателъ на Н. С. г. Логотетовъ, генералитетъ, висши чиновници и многообразни богоомолци.

Тържество въ Военното училище. На 16 т. м. младите войници отъ софийския гарнизонъ на площада на Военното училище положиха клетва предъ Н. В. Царя за вѣрна служба на Царя и Родината. Молебена извѣрши Негово Високопреосвещенство Софийският митрополит Стефанъ, който хубавата си речь за значението на воинската клетва завѣрши съ думитъ: „Нека клетвата засили вѣрата у всички българи, нека тя закрепи надеждата, че, где то е текла вода, пакъ ще тече. Нека младите синове на отечеството бѫдатъ вестители на една достойна и велика България“. Веднага следъ клетвата Негово Величество съ подходящо слово произведе въ първи офицерски чинъ старшият портупей-юнкери отъ 59 Балкански випускъ.

Пристигнали Митрополити. На 18 т. м. пристигнаха въ столицата, за участие въ лѣтната сесия на Св. Синодъ (голѣмъ съставъ), Т. Високи Прѣосвещенства митрополити: Доростолскиятъ и Червенскиятъ Михаилъ, Неврокопскиятъ Борисъ, Търновскиятъ Софоний, Варненскиятъ и Преславскиятъ Иосифъ, Пловдивскиятъ Кирилъ, Ловчанскиятъ Филаретъ и Сливенскиятъ Евлогий.

Откриване сесията на Св. Синодъ (въ голѣмъ съставъ). На 19 т. м. Св. Синодъ (въ голѣмъ съставъ) откри съ молитва къмъ Господа Бога своята редовна лѣтна сесия. Присъствуватъ всички епархийски Архиереи.

Съобщение отъ канцеларията на Св. Синодъ. По поводъ съобщението на в. „Вечеръ“ отъ 14 т. м., че Св. Синодъ не служилъ панихиди за блаженопочиналия Варненско-Преславски митрополит Симеонъ, Канцеларията на Св. Синодъ е упълномощена да заяви, че това съобщение е напълно измислено отъ начало до край.

По установенъ редъ, Св. Синодъ ежегодно отслужва, по случай годишнината отъ смъртта имъ, панихиди за всички митрополити-дарители, които сѫ оставили суми за религиозно-просвѣтни цели и на чието име има учредени фондове при Св. Синодъ. Въпрѣки че митрополитъ Симеонъ не е оставилъ суми за подобни цели, Св. Синодъ, оценявайки по достоинство голѣмитъ заслуги на дѣло Симеона къмъ Църква и народъ, е наредилъ ежегодно да се служи за него панихиди презъ м. декемврий. До сега сѫ отслужени панихиди на 18. XII. 1938 год. и 10. XII. 1939 год., които Канцеларията на Св. Синодъ широко е разгласила чрезъ некрологи и съобщения въ столичната преса.

Ако редакцията на в. „Вечеръ“ преровѣше старатъ годишнини на столичните вестници, тя щѣше да намѣри напечатани съобщенията на Синодалната канцелария за панихидите за дѣло Симеона презъ 1938 г. и 1939 година.

Трѣбва много да се съжалява, че редакцията на в. „Вечеръ“ е станала проводникъ на едно тенденциозно съобщение, съ което се внася само смуть срѣдъ народа, защото не Църквата, която е носителка на миръ и любовь, а подобни писаници насаждатъ мъсть и вражда.

XXV редовенъ Свещенически конгресъ. Въ срѣда, 19 т. м., бѣ откритъ въ Митрополийския салонъ въ София XXV-ятъ редовенъ конгресъ на свещеническият братства въ България. Синодаленъ пра-

теникъ на конгреса е Негово Преосвещенство Левийскиятъ епископъ Климентъ, ректоръ на Пастирско-богословския институтъ при гара Черепищъ. Присъствуватъ 50 души делегати.

Архиерейско посещение. Миналия месецъ Негово Високопреосвещенство Вратчанскиятъ митрополитъ Паисий посетилъ с. Габаре, Бъло-Слатинско. Въпреки работния денъ, населението се стекло масово да го посрещне. Приветствување било отъ мъстния свещеникъ Д. Костовъ, кмета на селото и една ученичка. Преди вечерня, предъ храма Високопреосвещеният Паисий говорилъ за необходимостта отъ религията въ живота на народа, а въ края на вечерната — за значението на молитвата. На другия денъ — Свѣтлия четвъртъ — извѣршилъ св. Литургия, презъ време на която произнесълъ съдържателно слово за царството Божие и възвель въ протоиерейски чинъ известния съ своята интелигентност и пастирско-обществена дейност въ с. Габаре свещ. Петъръ Вълковъ, отъ нѣколко години вече пенсионеръ.

Освещение на храмъ. На 21 м. м. Негово Високопреосвещенство Сливенскиятъ митрополитъ Евлогий, придруженъ отъ протосингела си архимандритъ Методий и Тополовградския арх. и къ свещ. Яни п. Христовъ, посетилъ село Студена, Свиленградска околия, и осветилъ новопостроената църква въ честь и памет на св. Иоана Богослова. Митрополитъ било тържествено посрещнатъ и приветствување отъ свещеника, кмета, учителите и населението. На освещението присъствувало цѣлото село и хиляди селяни отъ околните села. Същиятъ денъ вечерта Архиерейскиятъ отпѣтувалъ за Тополовградъ.

II. Въ чужбина.

Цариградската църква. Числото на архиереи подъ нейно ведомство. Споредъ „Ортодоксия“ (януари т. г.), Цариградската патриаршия има сега всичко — 76 митрополити и архиепископи и 15 епископи, а именно: въ Цариградъ — 13 митрополити (12 отъ които съставлятъ Св. Синодъ) и 3 епископи, въ Гърция (новите земи) — 43 митрополити (34 съ епархии, 3 временно пребиваващи и 6 бивши) и 11 епископи (7 съ епархии и 4 викарни), въ Италия (Додеканеза) — 4 митрополити, въ разни страни на Европа — 14 митрополити (8 на автономни и 6 на неавтономни църкви), въ Америка — 1 архиепископъ и 4 викарни епископи, и въ Австралия — 1 митрополитъ.

Сръбската църква. Забранено е събирането на улични деца около храмовете въ време на вънчаване. Св. Архиерейски Синодъ, както съобщава „Гласникъ“, напоследъкъ е взелъ следното решение:

„Съ окръжно да се замолятъ Преосвещените епархийски Архиереи да взематъ съответни мерки за премахване безобразното струпване на улични деца около храмовете при извѣршване на вънчание и тяхното нахвърляне срещу младоженците и сватбарите съ непристойни и неприлични за мъстото думи“.

Недѣлни проповѣди отъ митрополитъ Неофитъ. Подъ това заглавие, „Гласникъ“ (отъ 15 май), въ отдеяла си „Прегледъ на книги и списания“, пише следното:

„Скоро ще се навърши година откако излѣзе отъ печатъ въ сръбски преводъ книгата „Недѣлни проповѣди“, излѣзла изподъ вешото перо на Високопреосвещения господинъ Неофитъ, митрополитъ Видински, многоизвестенъ български богословски писа-

тель и единъ отъ най-бележитите проповѣдници на съвременната Българска църква, въ копнегите на когото Богъ и благото на Църквата сѫ изтичали напредъ, завладѣли му цѣлата душа и го изпълнили съ най-добри чувства. Книгата е предназначена за братята свещеници. Въ нея тѣ могатъ да намѣрятъ материалъ за обработване и на най-съвременните теми. Книгата съдържа 66 недѣлни проповѣди въ 214 страници. Въ тия проповѣди провѣйва буйната ораторска сила и дѣлъбока вѣра на писателя. Тѣ ни показватъ и неговата голѣма ревность за дѣлото на Разпната. Които сѫ чели тая книга, съ задоволство се запояватъ и съ вѣра, и съ ревность, и съ знания, тѣй необходими за възвишната пастирска служба на сръбския учител-свешеникъ, който тъкмо въ днешните смутни времена трѣбва да засиля пулса на сърдцето, душата, ума и волята у сърбина, за да възстанови у него добродетелитѣ на прадѣдите и му повърне старата слава и величие“.

Еладската църква. Благочестието на кралското семейство. „Еклисия“ своевременно съобщи, че Н. Блаж. Атинскиятъ Архиепископъ на Велика Срѣда ходилъ въ двореца да изповѣда и подготви за светото Причастие Краля и други членове на кралското семейство, и че на Велики Четвъртъ Краль и домашните му съ благовенение слушали божествената Литургия, която Архиепископътъ извѣршвалъ въ църквата „Св. Андрей“, и колѣничили се причастили съ светите Тайни.

По поводъ на това съобщение, „Пантеносъ“ (30-и май), органъ на Александрийската патриаршия, въ бележка, подъ надсловъ „Когато царятъ проявява благочестие“, изказва следните вѣрни и хубави мисли:

„Тия прояви на вѣра и благочестие отъ Краля и другите членове на царския домъ могатъ най-добре да послужатъ като отличенъ примѣръ за живѣщия въ свободна Гърция и въ чужбина гръцки народъ, който въ твърде голѣмата си мнозинство съвсемъ е пренебрегналъ таинство Изповѣдь и системно презъ дѣлги години отбѣгва таинство Причащие. Предвидѣ на това, че народътъ винаги следи различните прояви въ живота на началниците си и върху основата на добрите или лоши тѣхни примѣри нагласява и своя животъ, то вѣрно е, че и примѣрътъ на вѣра и благочестие на единъ краль може да говори на душата на народа много по-красноречиво, отколкото най-убедителната ораторска речъ“.

Религията и моралътъ сѫ две-тѣ необходими подпори за всѣко благденствие. Не е право да се смѣта за патриотъ оня, който би се опиталъ да събори тия два стълба на човѣшкото щастие.

Камбани

Изработвамъ нови по конкурсъ и въ двудневенъ срокъ доставямъ поржчката и преливамъ спукани на самото място или въ София. Само за труда ми се плаща 7 лв. за кг
Пазете се отъ готови камбани.

Предпочитайте поржчки, ако искате трайни и звънливи камбани!

Продаваме ги срещу гаранция и чрезъ св. Соф. митрополия.

Димитъръ М. Алексиевъ

техникъ-камбанолъкаръ.

ул. „Татарли“ № 65 — София (9)

1—119—1

КАМБАНИ ЦЪРКОВНИ, УЧИЛИЩНИ

И СВЪЩНИЦИ ПЪРВОКАЧЕСТВЕНИ.

Винаги ще намъртите готови и по поржчки. Преливаме спукани въ Пловдивъ и на самото място. Само за труда ни се плаща 7 лева на килограмъ. **Предпочитайте поржчка, ако искате трайни и звънливи камбани.**

Братя Алексиеви

ул. „V-та Болнична“ № 3 — Пловдивъ.

1—120—1

СИНОДАЛНА КНИЖАРНИЦА

БИБЛИИ; НОВИ ЗАВЕТЬ; ЕВАНГЕЛИЯ; БОГОСЛУЖЕБНИ КНИГИ; НАУЧНИ, БОГОСЛОВСКИ И ФИЛОСОФСКИ КНИГИ; УЧЕБНИЦИ ЗА ДУХОВНИТЕ УЧИЛИЩА; РЪЖКОВОДСТВА И ПОСОБИЯ ЗА ПРАВОСЛАВНИТЕ ХРИСТ. БРАТСТВА И ДРУЖЕСТВА.

Албури „Христосъ Спасител“ и „Св. Александър Невски“; книжни икони; икони въ рамки, ризи и киоти; религиозни художествени картини и картички; медалиони; кръстчета; олтарчета; верижки и др.

ЦЕНИ НИЗКИ И СТРОГО ОПРЕДЕЛЕНІ.

Пари се пращатъ по чекова сметка № 280.
пл. „Св. Недѣля“ 19 — Духовната Академия, тел. 2-40-92.